

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

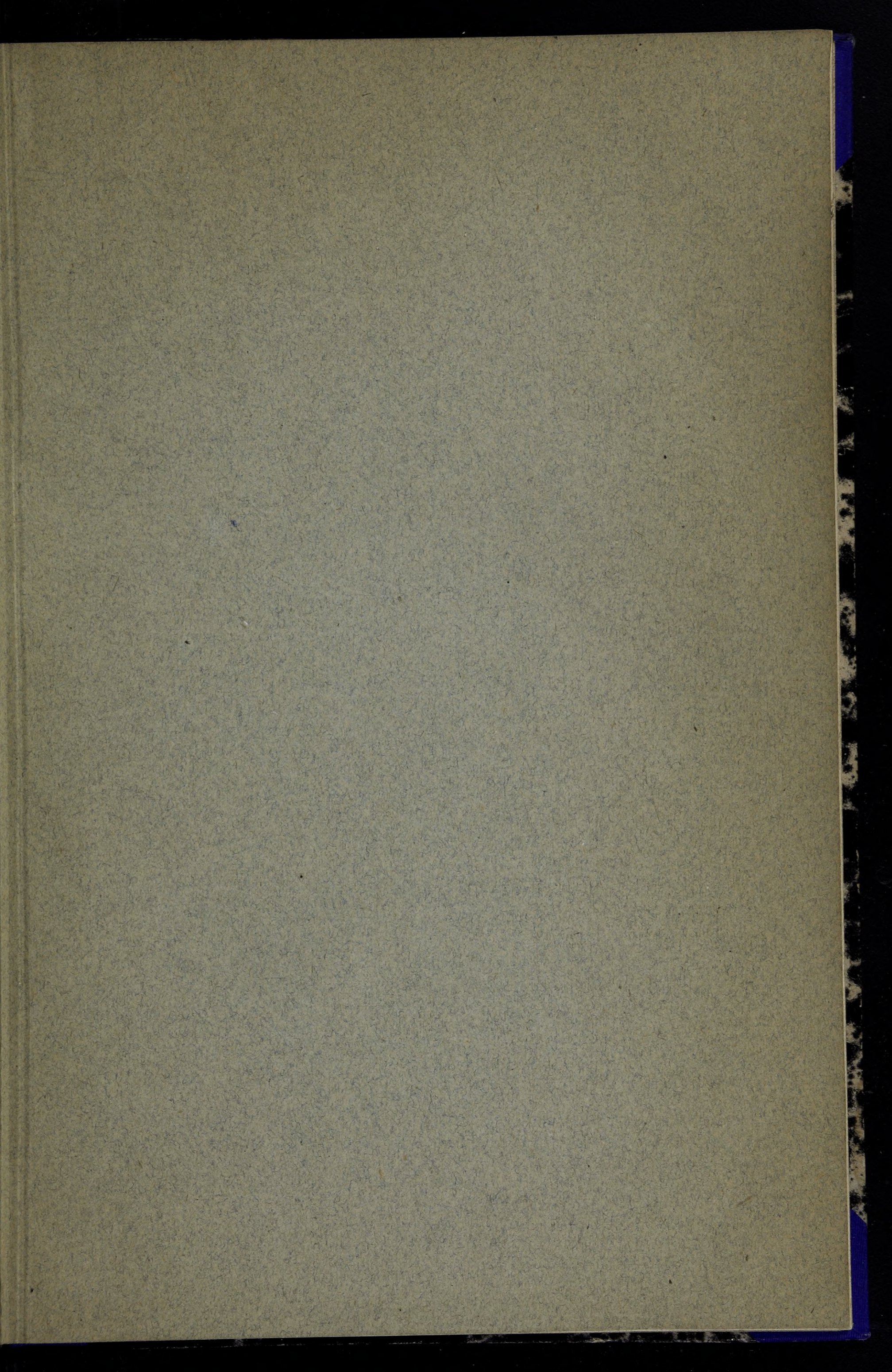
LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

M. J. Pitt
Jr.

Ap C. G. U. Silfverstolpe

C. Silverstolpe

NÅGRA

IKTER

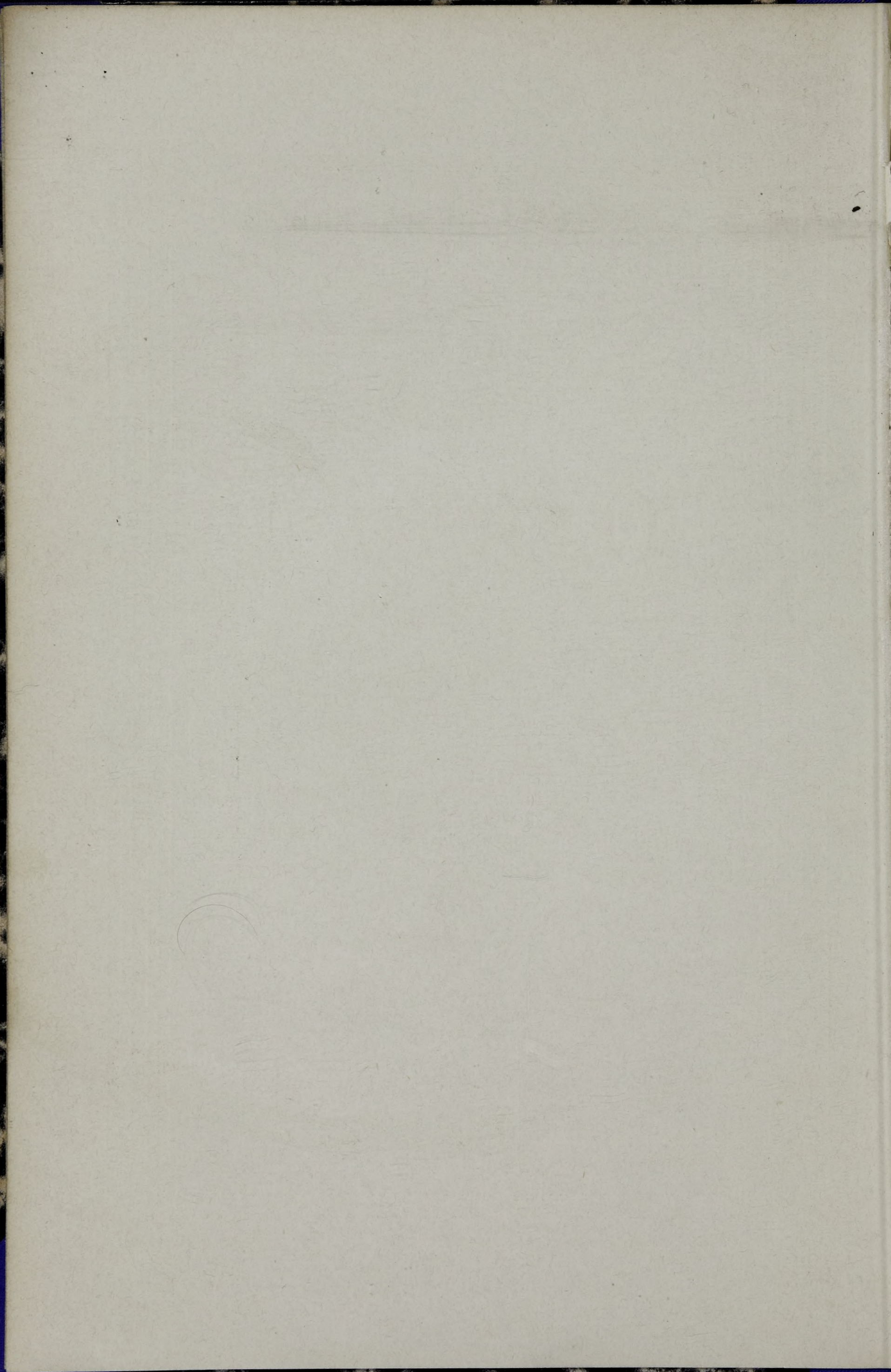
AF

ASTOLF *C. Silverstolpe*

STOCKHOLM
TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET
1883.

Upplagan (150 ex.) ej afsedd för bokhandeln.

NÅGRA

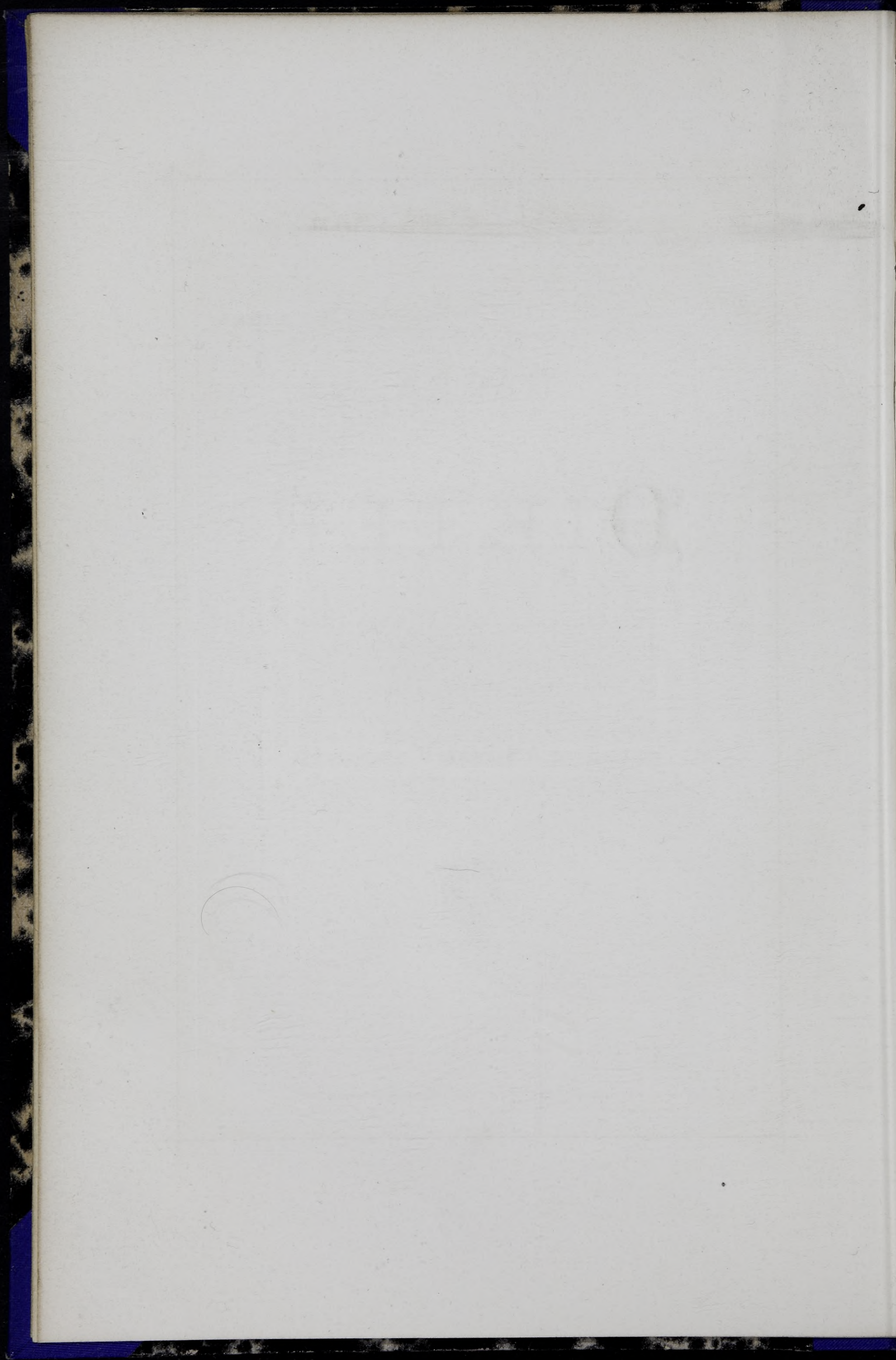
DIKTER

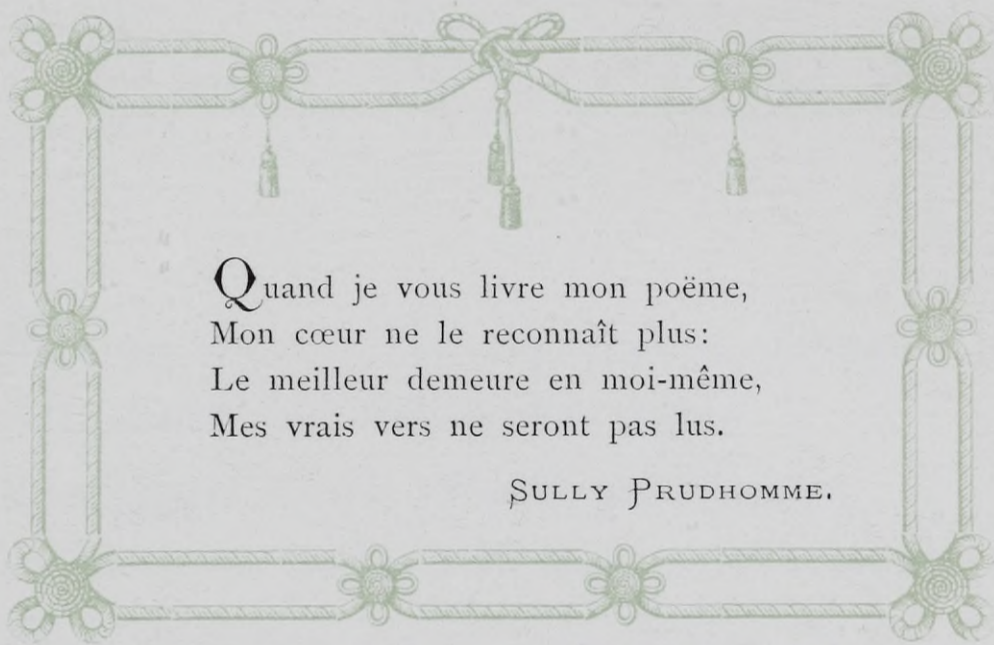
AF

ASTOLF

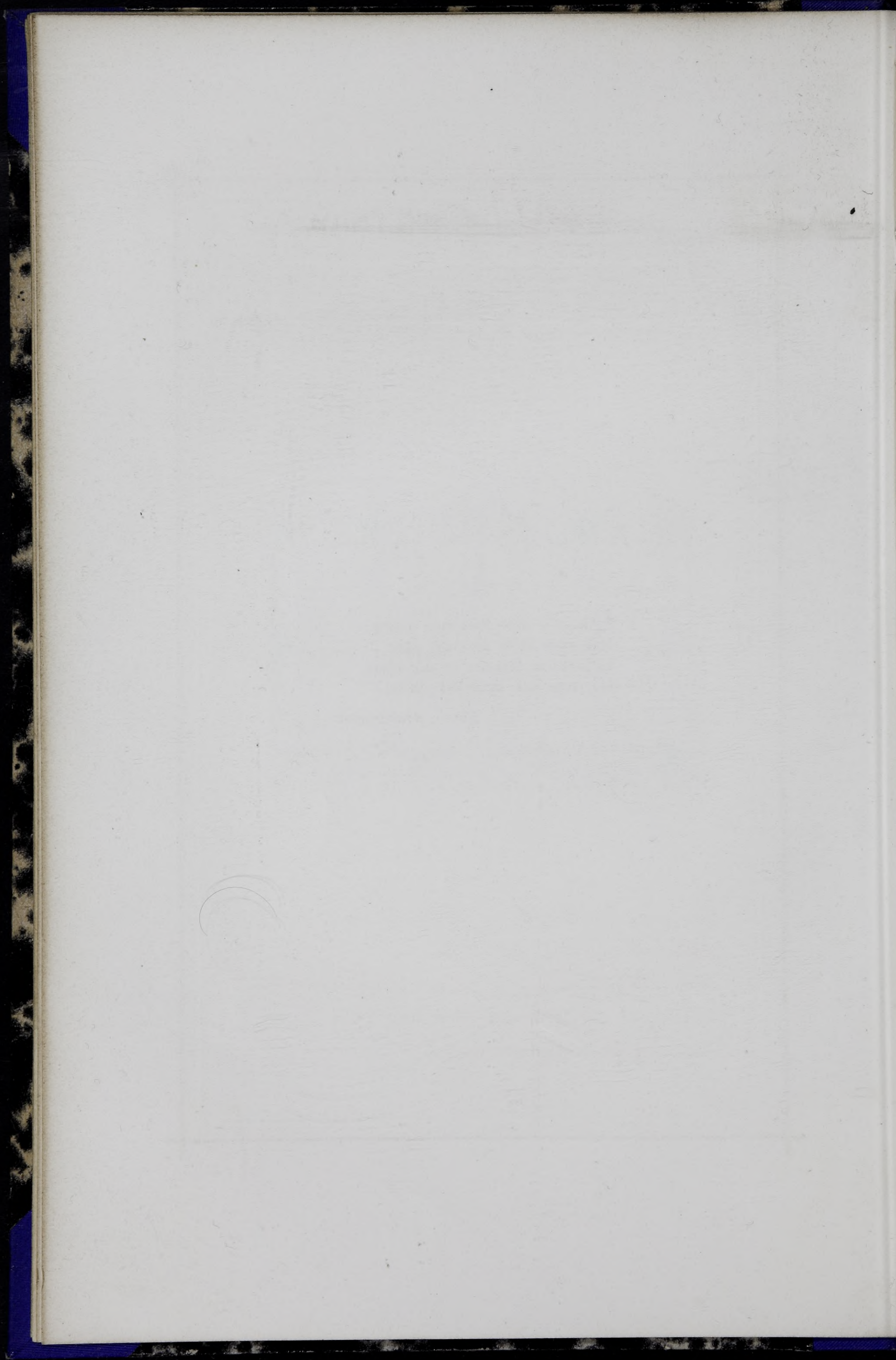
STOCKHOLM, TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1883

Quand je vous livre mon poème,
Mon cœur ne le reconnaît plus:
Le meilleur demeure en moi-même,
Mes vrais vers ne seront pas lus.

SULLY PRUDHOMME.

Till

CARL SNOILSKY

Så säger sagan: "Lätt sig Zephyr svingar
Till slottet, som Felicia har byggt;
Han flyger dit på »Shoebi gudavingar»,
En sång ur lunden till hans möte klingar,
Med sång han svarar under lustig flygt.

En gång för Astolf, en af jordens söner
Ifrån ett land af idel is och snö,
Han skildrar allt, som på sin flygt han röner;
Förundrad Astolf svarar blott med böner:
Låt mig få se Lycksalighetens ö!

Och snart i Zephyrs famn dit bort han ilar,
Der sångens gud i helga lunder bor.
Han sänkes sakta ned vid strandens pilar,
I drömlig sällhet inom kort han hvilat
Vid tonerna från tusenstämmig chor.”

* *
*

Det Zephyr var, som barndomsvännen förde
Så lustig färd, högt öfver berg och sjö.
Vid Zephyrs bröst i hänryckt stund han hörde
Hur dolda genier strängaspelen rödde
Så denna underbara diktens ö.

När se'n han kom tillbaka hit till världen,
Af tonerna, som föllo på hans lott,
Han band ihop ett minne ifrån färden;
Åt Dig jag equar nu den blyga gården,
Du Zephyr är och jag — är Astolf blott.

FÖRORD.

*Ur och glad ses pilten springa
Ned i fager blomsterdal,
Der små blåa klockor klinga,
Väpplingar i tusental
Gifmildt ut sin ånga sprida
Och der, tätt vid deras sida,
Ända ut på lummigt näs
Blomma buskar, träd och gräs.*

*Sin tribut nu pilten tager,
Rodnande af solens glöd,
Och med bytet hemåt drager,
Som hans barnahjerta bjöd.
Under sång han binder färdig
Den bukett han tycker värdig
Att en plats hos modren få,
Der de andra blomstren stå.*

*In till henne nu han hastar,
Hon är hvarje blommas vän,
Och i hennes famn sig kastar,
Blommorna han döljer än,
Smyger se'n till toaletten,
Sätter i en vas buketten
Med en skälmsk belåtenhet,
Tror att ingen märker det.*

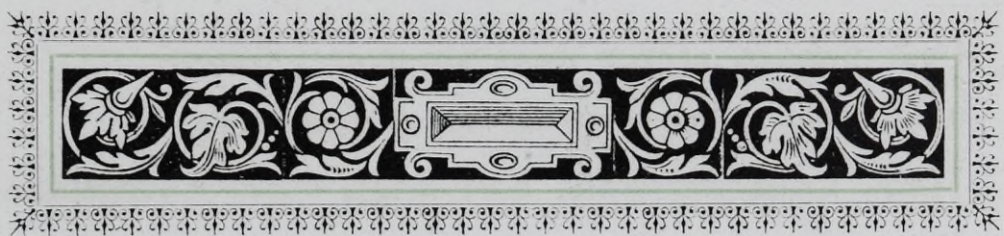
*Modren ser det: »Gosse kära»,
Säger hon, »hvi skulle du
Springa dig så varm att bära
Flera blommor hit ännu?
Du ser fullt i alla fönster
Af orangeriets mönster,
Blommor utaf hundra slag,
Nya, friska hvarje dag.»*

*Kärleksmildt och gladt hon nickar
Åt sin gosse, men en tår,
Kanske blott för modrens blickar
Synlig, i hans öga står.
Bort hon kysser den och låter
Så hans glädje komma åter,
Och hans stackars blommor små
Snart ibland de andra stå.*

*Blomstren voro dufna redan,
Värda blott att kastas bort,
Men den vård de fingo sedan
Gaf dem friskhet inom kort.
— Blomster små från gröna tege,
Om ännu I vällukt egen,
Spriden den i rymden ut,
Snart er korta vår är slut!*

De tre.

Vid hafvets strand en fiskarkoja står,
Vegetationen här är arm och ringa,
Af sommarns blomster finnes det just inga,
Och täppan der är allt hvad man besår.
Förnöjsamheten trifves dock der inne,
Och friskt det lifvet är, som der sig ter,
Och mod och glädje bo i folkets sinne,
När hafvets kung sin skatt åt kojans ger.

Man reder båten ut till fiskarfärd,
Hur hafvet stormar måste man ju lefva,
Mot vind och vågor gäller det att sträfva,
Fast ovisst är hur lönen blir beskärd.

Och fiskarn stiger med sin son i båten,
Med säker hand sin kosa ut han styr,
Hans kraft är trons, han noga känner stråten,
Hur vågen vredgas eller skummet yr.

Långt ut till sjös de kasta sina garn;
Att vakta dem de qvar på hafvet dröja
Och vid en skummig bränning de förtöja
Sin fiskarbåt, ett litet bräckligt flarn.
En bild af hoppet, blåögd gosse kastar
Sitt lilla ankare mot klippig grund.
Lugnt de till hvila gå, hur hafvets gassar
Än ryta vildt i nattens hemska stund.

På hafvet der, långt bort från hus och hem,
De sofva tryggt, ty Han, som sof i natten
På Galileens stormupprörda vatten,
En engel sändt att vaka öfver dem.
Och kärleken, der hemma, lärt sig känna
Den del, som fallit har på hennes lott;
Hon är ej med, men i en natt som denna
Hon kan ej sofva, hon vill bedja blott.

Snart dagen gryr och fångstens timma slår
Och garnen bergas in ur blåa djupen,
De fylla re'n den lilla fiskarslupen,
Som snart med förlig vind mot stranden går.
Der uppe någon står vid dörrn och gläntar,
En tårad blick mot hafvet spejar ut.
Snart makan, modren der på stranden väntar
De sina hem. Nu är all oro slut.

Och kärlekens och trons och hoppets Gud,
Som fört dem åter till hvarandras sida,
Nu låter morgonsol sin purpur sprida
På fiskarfolket i sin enkla skrud.
Dess första, varma strålar rikast falla
På qvinnans blickar, som mot höjden le.
I denna grupp de äro sköna alla,
Men kärleken är störst utaf de tre.

En saga.

En höstvind genom trädens kronor ilar
Och qvällens skymning börjar falla på.
På torftig bädd den sjuka modren hvilar,
På golfvet leka båda barnen små.
Sitt bleka hufvud hon mot mannen vänder
Och småler i sin kärlek än en gång.
Med bibeln på sitt knä och knäpta händer
Han läser högt ur Psaltaren en sång.

När den var slut, en ödmjuk bön han sände
Till lifvets Herre, bön om hjälp och tröst,
Och till de små vid modrens bädd sig vände
Och hviskade till dem med sorgsen röst:

»Nu sitten tysta här vid mammas sida,
Jag går till gården upp, der prosten bor,
Som alltid har ett ord åt dem, som lida,
Att bedja honom komma hem till mor.»

Och barnen smögo sig till modrens läger,
När sakta ut ur stugan fadren gick,
Och all den kärlek, som en moder eger,
Förklarad glänste i den sjukas blick.
Med mattad hand hon smekte dem om kinden
När om en saga bådo begge två,
Och med en stämma, mild som aftonvinden,
Hon började berätta för de små:

»Det var en gång en fogelmor i dungen,
Som jägarn träffat med ett dödligt skott;
Två hvita ungar sprungo kring i ljungen
Och lockade som förr, — hon såg dem blott,
Men kunde icke mer i toner svara,
Ty hennes hjertblod mer och mer förrann;
Hur rädd hon blef, när då hon såg en skara
Af svarta foglar flaxa af och an!»

»Hon såg hur de på sina hemska vingar
Allt mera nalkades de hvita små,
Hur i sin flygt uti allt trängre ringar
På hvita rofvet ned de ville slå.
Hon tänkte: rädda dem ur denna fara
Kan blott en fogel, som är ljus och hvit;
Ack om jag viste blott hvar hon kan vara,
Ljusfogel lilla, skynda dig, flyg hit!»

Men fogelmor i stugan hann ej sluta
Sin saga för de små, som sutto der
Och trängdes med hvarandra att få luta
Sig till sin sjuka moder mera när.
Ej några suckar hördes, ingen klagan,
För döden här man ingen rädsla såg;
Det var liksom om ungarne i sagan
Fått reda på den plats, der modren låg.

Nu öppnas dörren, och med mannen träder
Herr prosten in, till undran för de små.
Vid bädden båda genast sjunka neder
På knä i bön, som barnen knapt förstå.

Sitt hufvud sedan deras fader gömde
Uti den kalla hand han gripit fatt;
I den sin smärtas tåreflod han tömde,
Den blef hans enda hufvudgärd i natt.

Då prosten hunnit sina böner sluta
Och läst Välsignelsen och Fader Vår,
Han syntes mildt sig öfver mannen luta,
Som icke ville lemna makans bår.
Ej tårefloden sökte han att hämma,
Han endast ville rena hjertats qval
Till helig sorg, och se'n med vänlig stämma
Till barnen små han stälde så sitt tal:

»Nu veten, kära barn, att hvita vingar
På döda modrens skuldror växa ut,
På dem hon luftigt, som en fogel, svingar
Och flyger kring de sina hvar minut.
Hon vinkar till sig andra ljusa andar,
Som ifrån himlens höjder sväfva ner;
Med deras sånger hon sin egen blandar
Och sjunger så välsignelse åt er.»

»Han, som i höjden bor och blomstren kläder
I prakt, och föder alla foglar små,
Han lyssnar nog till hennes bön för eder,
När sött I sofven der på halmens strå.
Och när I vaknen, så hon ber till Herran,
Att alla mörka andar från er fly.
Det kommer hjälp från Den, som ej är fjerran,
Och hvilkens nåd är hvarje morgon ny.»

Och med välsignelse i ord och hjerta
Han gick. Den yngste gossen, litet rädd
För hvarje suck, som røjde fadrens smärta,
Drog äldre systemen med sig i sin bädd.
Han ej förstod att gråta eller klaga,
Men sade blott: »Hvad prostens dock var snäll,
Som lät oss höra slutet på den saga,
Som mamma somnade ifrån i qväll.»

Min lyra och jag.

Jag aldrig lärt att sjunga, kära vänner,
Men är min egen mästare i sång,
Och sjunger endast hvad mitt hjerta känner,
Men också kan jag sjunga dagen lång.

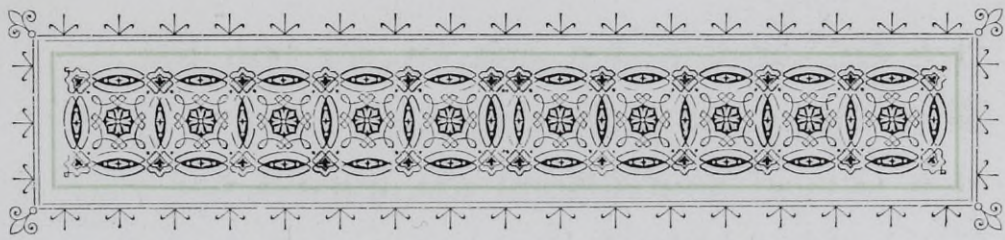
Det är för mig blott, som min lyra klingar,
Men, kära vänner, icke rår jag för
Om, då min sång sig gladt i rymden svingar,
Det kanske någon finnes, som mig hör.

Jag, liksom fogeln, sjunger af naturen,
Att tysta mig blir kanske svårt till slut,
Ty glest är ståltrådsgallret uti buren,
Det släpper solen in och sången ut.

Mig himlen många vänner skänkt och mången
Jag gerna trofast sluter till min barm,
Men den, som bäst förstår mig, det är sången,
Och gerna hvilar lyran på min arm.

Hvar helst på verdens haf mig vinden drifver,
Hon bjuder lugn åt hvarje stormig fjärd,
Ibland de trogna trognast hon förblifver,
Hon följer med mig på min sista färd.

Vår.

Bå fältet hon sprang med luftiga steg,
Graciös i sin skära dräkt.
Hvar blomma helt blygt sig böjde och neg
För henne, vid vindens flägt.
Men stygg som hon var, hon jagade bort
Hvar fjäril från blommans sköt,
Och alla små knoppar hon innan kort
I fladdrande håret knöt.

Om kärlek ett ord visst aldrig jag sagt,
Hon anade dock försåt.
Mitt villebråd lopp från trakt och till trakt,
Jag följde dess yra stråt.

Och än var hon der, och än var hon här
Men aldrig der jägarn var,
Och skyggt som hinden sitt hufvud bär
Sitt lockiga hufvud hon bar.

Till slut blef hon trött och satte sig ned
På bänken uti bersån,
Men när hon fick se jag äfven var med,
Hon ilade derifrån
Och ropade skälmskt: »Jag dröjer hos dig
Att höra hvad du begär,
Om först du vill fånga och gifva mig
Min fogel, som drillar der.»

Och sedan en gång i ängen hon satt
Med blommor uti sin barm;
Bredvid sig hon lagt sin schal och sin hatt
Och blottat sin runda arm.
En kyss var min bön, men då sprang hon upp
Och sade: »Den ger jag här,
Om först du mig visar bland blomstrens grupp
Den blomma mig mest är kär.»

Och så blef det höst, och foglarnes drill
Ej ljud ifrån lunden ner,
Och hela naturn sitt öga slöt till,
Det fans ingen blomma mer.
Åt sommarn, som sjönk i tidens flod,
Hon skänkte en minnets tår.
I barnsliga blicken att läsa stod:
Det blir kanske aldrig vår.

Men vintern tog slut, vi råkades se'n,
Hon flyger ej från mig mer,
Den blomma hon valt, nu känner jag den,
Och fogeln jag lockat ner.
Och nu är det lust och nu är det fröjd,
Och nu är det fogelsång,
Och solen står högt uti himlens höjd,
— Det blef ändå vår en gång.

Ensam.

Fullmånestrålar, som skänka
Åt viken sin silfverglans,
Små glädtiga vågorna blänka,
Likt lekande barn de sig länka
Tillsammans i yster dans.

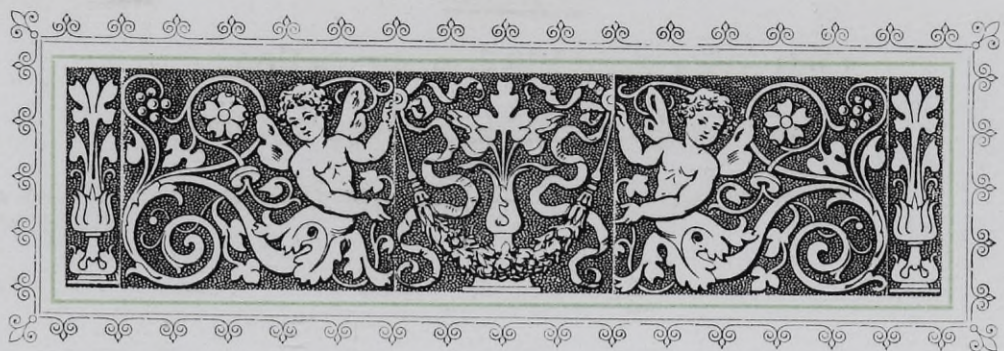
På stranden vid mossiga stenar
Två björkar i ljuset stå
Med långa och hängande grenar
Och kronorna vinden förenar
Och viger samman de två.

Så sakta i högsommarqvällen
Förnimmias melodiska ljud,

Och stjerniga himlen är pellen,
Som breds öfver lummiga ställen,
Der trasten får träffa sin brud.

En mö under björkarne sitter,
Med tindrande ögonpar.
Hon tyder små foglarnes qvitter
Och stundom vid vågornas glitter
Ett sken öfver kinden far.

Skadeglädje.

Här är mycket folk på trakten,
Det tycks vara fler än vi,
Som ha lust att skåda prakten
På ett greffligt seigneurie.

Rummen visas och publiken
Föres se'n på gården ut;
En dusör åt domestiken —
Förevisningen är slut.

Plötsligt dock ett öppnadt fönster
Mina blickar till sig drar.
Rummet der är just ett mönster
För en frökens boudoir.

Infantinnan snart jag skådar,
Fröken sjelf ju sitter der!
Ej med blickar hon benådar
Oss, publiken, som är här.

Men en bok hon har framför sig,
Och, hvad ännu mera är,
Jag kan se hur blicken rör sig,
Ja, hon läser! jag det svär.

Hvilket oförmodadt möte!
Ödet leker som det vill.
Dikterna i hennes sköte
Känner nog mitt hjerta till.

Ingen skald har kunnat röna
Större ära än jag rönt.
Med en blick utaf den sköna
Blef min sångmö prisbelönt!

Men en sky från hennes panna,
Till mitt sälla öga förd,
Säger att jag ej får stanna,
Att hon ej vill blifva störd.

Ej jag kan min syn försaka;
Din befallning är mig kär,
Men jag går ej långt tillbaka,
Vid spaliern jag stannar der.

Mellan murgrönsrankans höljen
Kan jag njuta hvarje drag.
Gröna tyget i fåtöljen
Är en fond af bästa slag.

Öfverallt i rummet träda
Minnen fram från hundra år.
Unga fröken borde kläda
Sig i mouche och pudradt hår.

Sommarsolen får ej nalkas
Vinterns liljehy på kind.
Värmen genast måste svalkas
Bort vid flägtar af en vind.

Zephyr nu till henne ilar,
Der hon sitter sommarklädd
Och den ena foten hvilar
På den andras guldskinnsbädd.

Det är smak i toiletten;
I hvartenda veck jag ser
Kanske litet af koketten,
Men af gracer mycket mer.

Sista bladet nu hon vänder,
Snart har tystnat sångarns röst.
Boken, stödd mot mjuka händer,
Sjunker ned mot marmorbröst.

Sälla dikter, som få smeka
Barmen, som i vågor går!
Nu skall ingen kunna neka
Att i er ett hjerta slår.

Tankfull hufvudet hon stöder
Mot fåtöljens skurna karm.
Sammetsros på kinden glöder,
Flicka, du har blifvit varm!

Blef du störd af mina sånger,
Sköldmö, i ditt fasta slott?
Ack, jag känner ingen ånger,
Skade-, Skaldegglädje blott.

Jagello.

J palatsets gyllne salar
Drömmande Jagello går.
Till de lummigt gröna dalar,
Der hans kära näktergalar
Sjunga hvarje qväll, han trår.
Fordom i Litauen var han
Spänstig, som en kämpe är,
Och sin furstekrona bar han,
Som en palm sin krona bär.
Nu han Polens konung blifvit
Och en brud åt honom gifvit
Ej sitt hjerta, men sin hand,
Som ett offer för sitt land.

Van att segerns lagrar skära,
Drog han fordom ut i strid

Till de gamle gudars ära.
Nu de nye presters lära
Bjudit öfver landet frid.
Krigets onda andar veko,
Men i kungens egen barm
Ljuder än liksom ett eko
Af de forna striders larm.
Blott i sena aftonstunder
Sargadt hjerta finner ro
I de sånguppfyllda lunder,
Hvarest tro och kärlek bo.
Ingen i hans kungaborg
Så hans hjertas tankar känner,
Eller kan förstå hans sorg
Som hans kära fogelvänner.
Dolda bakom lundens blad
Uti aftonstunden sena
Näktergalarna allena
Kunna sjunga kungen glad.

Men i dag till höfviskt skämt
Uti slottet riddersmänner,
Unge väpnare och svenner
Möte med de sköna stämt.
Festligt skimrar hvarje sal,
Ty i qväll ger kungen bal
Till sin unga drottning's ära.

Alla hofvets pager bära
Hennes färger; öfverallt
Skall, som konungen befallt,
Folkets hyllning henne visas;
Hennes lof man sjunger här
Och som balens drottning prisas
Hon, som landets drottning är.

Icke hofvet blott får njuta,
Men igenom öppnad ruta
Folket, som står nedanför,
Med en stum beundran hör
På en fremlings sång till luta.
Och i slottet hvar och en
Lyssnar till den unge gästen,
Som har kommit hit till festen,
Minnesångaren från Rhen.
Nu när dansen för en stund
Stannat af och bland de unga
Pressad drufva gör sin rund,
Manas han af dem att sjunga,
Och han sjunger så:

Jag drog öfver sjöar, jag drog öfver land
Från soliga södern till Weichselns strand,
I riddarens borg och i konungens hof

Min lyra har ljudit till skönhetens lof.
En fremling var jag, men världen all
Förstod mina toners fall.

Jag ser uppå tärnan, som strålar så varm,
Att sången ger eko i fyllig barm,
Mig gyllne pokalen hon räcker så huld,
Jag fattar den kärligt och kysser dess guld.
Mitt hemlands drufva jag känner väl,
Den eldar som förr min själ.

Du fagraste tärna, så lyss till min röst
Och ila till sångarens trogna bröst!
Se! Kärlekens sällhet ju vinkar oss två,
O, låt oss hvarandra så skönt förstå
Som du min sång och som drufvan jag,
Då randas vår skönsta dag!

Innan sången tagit slut
Och man åter börjat balen
Kungen, osedd, lemnar salen,
Smyger sig ur borgen ut,
Smyger som en flykting sakta
Genom posterna, som vakta
Hans palats, och hinner snart

Till den lund, der han får höra
Andra sånger, som hans öra
Ständigt tjusa underbart.

Och till kung Jagellos möte
Flyga sångens genier små.
Der i qvällens hulda sköte
Nu de sina toner slå.
Nu just är den rätta stunden,
Och i sånguppfyllda lunden
Breder mossan ut sin bädd.
Det är dit, som kungen ilar,
Snart i toner der han hvilar,
Än i guld och purpur klädd.
I den fagraste bland nätter,
I en lund på svalka rik,
Kungens qualda hjerta sätter
Ord till foglarnas musik.

Qvällens frid sig stilla breder
Öfver flod och land och stad.
Kungens hufvud sjunker neder
På en bädd af fallna blad.
Aftonvinden barnsligt leker
Med hans tidigt gråa lock
Och hans heta panna smeker,

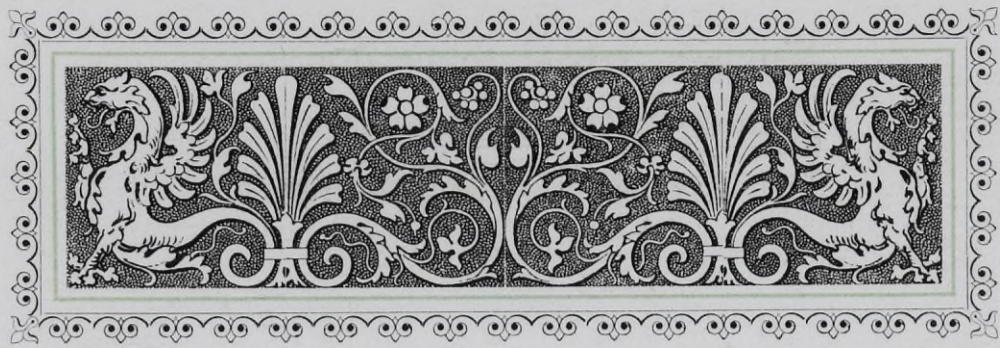
Kysser slutna ögonlock.
Sången frid åt kungen skänker,
Hjertats oro somnar af
Likt den sista våg sig sänker
Sakta ned på stillnadt haf.
Och i ljufva aftonstunden
Tystna efter stormig dag,
Icke foglarne i lunden,
Men hans trötta hjertas slag.

När ur glädjens rus man vaknar
I palatset, snart man saknar
Kungen sjelf, hvar är väl han?
Fåfängt man i slottet spanar,
Blott Jagellos lifpage anar
Hvar han kungen finna kan.
Kungens älsklingsplats han känner,
Skyndar ut med någre svenner
Dit, der näktergalar bo.
Snart han stannar, ty i dungen
Mellan träden ser han kungen,
Somnad in i ljuflig ro.
Mellan löfvens gröna galler
En af månans strålar faller
På Jagellos vackra bild,
Kunglig än som förr, men mild.
Ännu strömma sångens flöden,

Kungen, som i toner dör,
Småler än i sjelfva döden
Vid den sköna sång han hör.

Här vill unga pagen vakta
På sin kung och fäller sakta
Grenens draperi igen,
Hvisskar till de andre se'n:
»Här han hvilar; kraften domnat
Under vakan, kungen somnat
Här vid dessa toners ström,
Ljufvare än uppå dunen
I den kungliga paulunen,
Stören ej hans fagra dröm!»

Arciboldus.

Kalmar slott får höga gäster,
Arciboldus kommit dit,
För att hålla aflatsfester,
Med en grann och talrik svit.

Det är rörelse i hamnen,
Folket skockat sig på strand.
Med ett crucifix i famnen
Aflatskrämarn går i land.

Då han nådigt folket hälsar,
Låter han ett under ske:
På Martyren, som oss frälsar,
Kan man blodets omlopp se.

Hvarken kejsarn eller påfven
Kunde stoltare gå fram
Än Hans Härlighet med häfven,
Som vill skatta sina lam.

Ingen hyllning just han röner,
Trots sin bländande ornat.
Nu ej gerna Sveriges söner
Böja knä för Roms legat.

I en lund af höga almar
Ligger under kyrkofrid
Nunneklostret uti Kalmar,
Bygdt i konung Birgers tid.

Honom väntar der sub rosa
Mången nunnas blyga bikt;
Der, dit nu han styr sin kosa,
Vankas penitens och plikt.

Ock för folkets sparda fyrkar
Klosterkyrkan öppen står.
Gyllne kalfven der man dyrkar,
Aflat delas ut i år.

Klosterklockorna förkunna
Att Hans Härlighet i dag
Kan förlåtelse förunna
Syndare af alla slag.

Folket ifrån hela kusten
Tränger in i kyrkans kor
För att skåda blott, ty lusten
Att betala är ej stor.

Endast prakt, ej gudadyrkan
Nu i dag är folkets mål
Och man tågar in i kyrkan
Under högljudt tal och skrål.

Några fromma dock det finnes,
Som ännu i trone stå,
Och botfärdige till sinnes
Fram till altaret de gå.

Bland de andra ser man skrida
Der en qvinna, lutad ned,
Hennes man vid hennes sida,
Solbränd sjöbuss, följer med.

Mycket ha de ej att mista,
Hårt och tungt är deras värf,
Men till prestens offerkista
Bära de sin sista skärf.

Deras äldste son dem följer,
Men med tvifvel i sin barm.
Rodnaden, som kinden höljer,
Kallas fram af kufvad harm.

Det är icke blida blickar
Han åt Arciboldus ger,
När prelaten bifall nickar
Till den bön hans moder ber.

En af aflatskrämarns prester,
Som är mån om allas väl,
Snart sitt sluga öga fäster
På en ung, förtappad själ.

»Pojken ock sin skärf bör skänka» —
Ropar han — »fast han ej vill.
»Det var han, kan jag väl tänka,
»Som kom allt för tidigt till!»

Prestens skämt ej bifall röner,
Endast hån får han till svar.
Hvarken messor eller böner
Kunna hålla folket kvar.

Ut ur kyrkan gossen banar
Vägen för de andra fram.
Fåfångt Arciboldus spanar
Efter några nya lam.

Arciboldus väl ej funnit
Här på trakten mången vän,
Men han knappt till Danmark hunnit
Förr än han är här igen.

Fiskargossen ner vid stranden
Hör i skymningen en man
Sakta smyga fram i sanden,
Det är presten sjelf minsann!

Men Hans Nåd för denna gången
Kommer ensam, utan svit.
Under skydd af kapuchongen
Har han lyckats komma hit.

Svenska silfret ifrån Sala
Har Hans Nåd i fällan fört:
Presten var ibland de fala,
Det har konung Kristiern hört.

Nu för danska knektar flyr han;
Fiskargossen räddning vet.
Snart till tyska kusten styr han
Båten med Hans Härlighet.

Först när morgonrodnad lågar
Känner han sin lots igen,
Som vid styret honom frågar:
»Är jag väl för gammal än?»

»Var du nöjd nu och belåten
»Att du fallit i min hand.
»Har jag tagit dig i båten,
»Skall jag föra dig i land.»

Snart man skönjer böljesvallen,
Som mot kusten vinden slår.
Inom kort på tyska vallen
Arcimboldus räddad står.

Från sin unge lots nu skiljes
Roms legat med dessa ord:
»Vill du göra mig till viljes,
»Hälsa till din fosterjord;

»Säg, att der jag velat pröfva
»Eder offervillighet,
»Ty I kunnen nu behöfva
»Kyrkans skydd och säkerhet.

»Offret täcktes icke Herran,
»Jag har varnat, som jag bort.
»Att hans hjälp nu viker fjerran,
»Det har eder ondska gjort.

»Sveriges skatt, det vet Vår Herre,
»Var just icke mycket tung,
»Men den fallit har, dess värre,
»Nu i konung Kristierns pung.

»Snart ej längre honom tryter
»Hvarken tackel eller tåg,
»Och en dag, när stormen ryter,
»Drar han öfver östervåg.

»Ve! ditt land, i synd begrafvet,
»Der jag otron blomstra ser!
»Inom kort skall sjelfva hafvet
»Dömma mellan mig och er!»

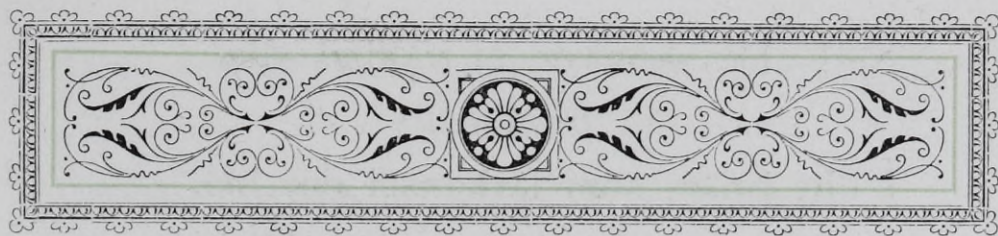
Ofta unge lotsen kryssar
Öfver samma våg igen.
Hvarken jutar eller ryssar
Kunnat fånga honom än.

Och en dag i soluppgången
Drar han hem på östervåg,
Flaggan hissad är på stången,
Ingen jute skrämt hans håg.

Han på nya tider hoppas,
Sjunger luthersk morgonpsalm,
Och i hemmets bygder knoppas
Fridens länge vissna palm.

Rundtomkring på hafvets spegel
Flyta ifrån trakt till trakt
Spillrorna af Norbys segel
Och af Kristierns sista makt.

Till den adertonåriga.

Bnga flicka, vårens sol, som strålar,
Målar
Röda rosor på din friska kind.
Från din hjessa uti rika flockar
Lockar
Sprida blomsterdoft för vårens vind.

Allt är vår hos dig; i ungdomsdrömmar
Strömmar
Lif till hjertat, som af sällhet slår.
Stilla glider fram din lefnads julle,
Skulle
Endast sången fattas i din vår?

Nej! De skönaste af välljud alla
Svalla
I ditt bröst, som lärkans i det blå.
Tydligt nog du sjelf ur dina blickar
Skickar
Oss ett lysande bevis derpå.

Hvarför, flicka, längre hålla sången
Fången
I ditt bröst, då allting hviskar: njut!
Tonerna, som i ditt inre drömma,
Strömma,
Om du ville, med förtjusning ut.

Sjung allenast och du blir skaldinna!
Vinna
Sångens lager är så lätt för dig!
Sjung, o sjung! och låt mitt tjusta öra
Höra
Hvad som annars blef fördoldt för mig.

Hör! hur hvarje sångens vän, som ser Dig,

Ber Dig:

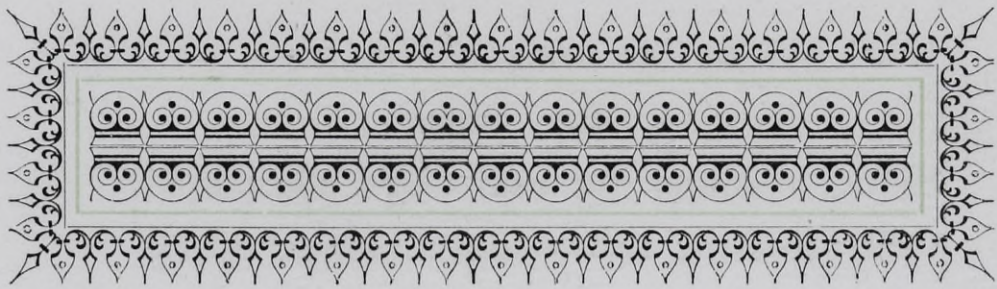
Sjung, o sjung för oss! Se'n sjunga vi!

Och för dem, som sånger endast dikta,

Bikta

Hvad du känner, — det är poesi!

Bäcken.

Hvad jag längtat till ditt möte,
Vackra bäck, min barndoms vän!
O! hur lugnt min dag förflöte,
Om hos dig jag bodde än!

Hvilka minnen fram du manar
Med din sorlande musik,
Der du mellan mörka granar
Flyter fram, som förr dig lik!

Det var här invid din sida,
Som min barndomsdag förrann,
Här vi råktes sent och tida
För att leka med hvarann.

O! jag hör, du än förtäljer
Om den ljufva tid som flytt!
Här hos dig min plats jag väljer
För att blifva barn på nytt.

Ja, jag vet nog hvad du menar
Med ditt stämmingsfulla brus,
Då du sköljer mot de stenar,
Der jag bygde mina hus.

Ja, jag känner deras öde,
De ha störtat längese'n,
Men de gömmas i ditt flöde
Och uti mitt minne än.

Se! du håller än den spegel
Fram för mig, som återgaf
Fordom min armadas segel,
De ha funnit här sin graf.

Hör! du sjunger än den sången
Du mig lärde utantill.
Är min barndom ej förgången?
Står kanhända tiden still?

Du har rätt. Det kan ej finnas
Tid, som mera sällt förflöt.
Men, likväl, att du kan minnas
Alla fröjder, som jag njöt!

Tack! att du mig ännu minnes,
Men när jag ej mer dig hör,
När mitt namn ej mera finnes,
Hvem skall då du sjunga för?

Jag förstår hvad svaret blifver:
Det är ej min barndomsdag
Du ur minnet återgifver
Här uti så friska drag.

Sjelf en gång du ju fått skåda
Bilderna du rullar opp.
Hvad du sjunger för oss båda
Är ditt eget lefnadslopp.

Men med mig du var förtrogen,
Och jag tror du är det än.
Hvad du sjunger här i skogen
Känner jag så väl igen.

Dessa bilder, som nu draga
Fram ånyo vid din sång,
Höra till din lefnads saga,
Men till min på samma gång.

Mina minnen ser jag gunga
Här på dina vågor små.
Kunde blott som du jag sjunga,
O! hur nöjd jag vore då!

Då jag sjönge sent och tida
Liksom du, och kanske då
Att en vän invid min sida
Skulle också mig förstå.

Kanske då, att något hjerta
Skulle hviska till mig se'n:
Hvad du sjöng, om fröjd om smärta
Känner jag så väl igen.

Nunnan.

Och riddarens rustning den lyste af stål,
Men svärdet det sof uti sin skida.
Nu hade han vunnit sitt skönaste mål,
Sin brud fick han skåda vid sin sida.
Och ätter, som stridit med vapen i hand,
Förenats till slut genom kärlekens band.
Men väl sköter döden sin lie.

Och när ifrån kyrkan det lysande tåg
I qvällen sig sakta framåt rörde,
Vid kyrkogårdsmuren en qvinna man såg,
Vid handen sitt lilla barn hon förde.
Att tårarna runno och kinden var blek
Det vållar det löfte, som riddaren svek.
Så väl sköter döden sin lie.

Och riddaren steg på sin gångare grå,
Hos bruden det lyste honom sofva.
Och borgen låg nära och dagen derpå
Han skänkte sitt unga vif i gåfva
Den skönaste gården han odlat och bygt,
Den låg invid klostret så fridfullt och tryggt.
Men väl sköter döden sin lie.

Och dagarne gingo och år gingo med,
Men se'n blef det hjertesorg och qvidan.
Väl råde i landet den djupaste fred
Och svärdet det hvilade i skidan.
Men pesten drog fram likt en svällande flod,
Der hjälpte ej vapen, der hjälpte ej mod.
Så väl sköter döden sin lie.

Mot klostret sig rörde ett lysande tåg,
Dit riddaren fördes uppå bären.
Vid kyrkogårdsmuren en qvinna man såg,
Af sorg var hon tyngd, om ej af åren,
En ungmö vid darrande handen hon höll,
Helt visst mångens blick på den blomstrande föll.
Men väl sköter döden sin lie.

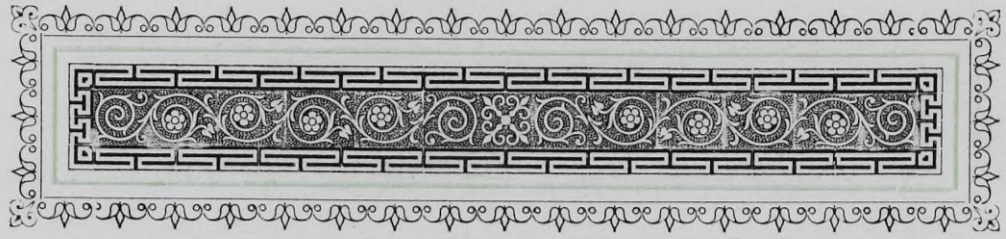
Och riddarens maka hon såg henne väl,
Så sorgsen hon i sitt hjerta tänkte:
Om du ville bedja för riddarens själ
Min gård jag med dig till klostret skänkte.
Snart fördes den unga från verlden att dö,
Och lockarna föllo från blomstrande mö.
Så väl sköter döden sin lie.

Och jungfrun hon fäller af sorg mången tår,
För henne är verlden nu så öde.
Hvar morgon, när klockorna ringa, hon går
Till grafven att bedja för den döde.
Ja, vandra skön jungfru, till grafven och bed,
Om frid för den döde, ty verlden är led!
Och väl sköter döden sin lie.

Hon beder så troget hon kan, men ibland
Hon minnes sin ungersven i lunden.
Sitt lif vill han våga att slita de band,
Som hålla hans mö, den väna, bunden.
Men skynda, skön jungfru, till grafven och bed,
Och glöm ej den döde, ty verlden är led!
Och väl sköter döden sin lie.

Men klockorna ringa så sorgligt en qväll,
De ringa till unga jungfruns ära.
Af nunnor nu föres hon ut ur sin cell,
Till riddarens graf de henne bära.
Och snart hos hvarandra der hvila de två,
— Den döde i grafven har bedit också.
Och väl sköter döden sin lie.

Efter naturen.

Här jag kastar af min rensel,
Här, der mossan vinkar mjuk.
Fram med färger och med pensel!
Här är ämne för min duk.
Lagom vi till stranden hunnit
För att njuta denna syn.
Solen ännu ej försvunnit
Bakom gyllne aftonskyn.

Hafvet ligger som en spegel,
Skepparn tigger om en bris.
Fiskarbåten utan segel
Vinner vid regattan pris.

Se blott, hur han under åran
Far förbi den stolta svan,
Se hur glittret uti fåran
Växer till en ocean!

Fisken leker här i sundet
Mellan holmen och min strand.
Till och med det falska grundet,
Litet längre ifrån land,
Vill uti den väna qvällen
Visa sig i vänligt skick
Och har anstält der på hällen
Några måsar såsom prick.

Aftonsolen gjuter samman
Haf och himmel med hvarann,
Sakta slocknat ut den flamman,
Som vid horisonten brann.
Sista strålarna nu sjunka
Ned i purpur och i gull.
Alla dessa moln, som prunka,
Pröfva på mitt färgschatull.

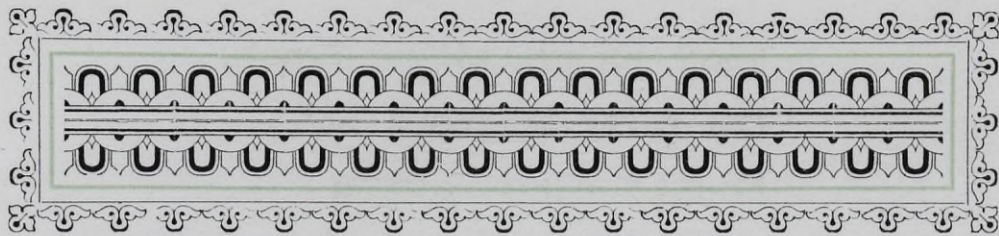
Hvilken stämning i naturen,
Egnad just att målas af!
Frid, på tysta vingar buren,
Sänkt sig öfver land och haf.
Ej ett ljud! Blott dagnar skjuta
Sakta här min syn förbi.
Öga, skynda dig att njuta
Denna stumma harmoni!

Dessa färger snart förbrinna,
Deras lif är skönt, men kort,
I hvarandra de försvinna,
Smältande vid randen bort.
Och i stället nalkas natten,
Som har valt en annan färg,
Den hon breder öfver vatten,
Öfver skogar, dalar, berg.

Hur det skymmer! Hör! det susar
Nu i strandens al och ek.
Tystnaden förgått, det brusar,
Böljan börjat nu sin lek.

Vind, på yra vingar buren,
Ilar öfver land och haf.
Dessa toner i naturen
Målar ingen pensel af.

Serenad.

Sömnens gud dig håller fången,
Flicka, i sitt mjuka sköte.
Sof i ro! Ej vågar sången
Störa edert ljufva möte.
Tyst jag vill dig hyllning bringa
Utan att du sjelf det vet.
Ohörd skall min sång förklinga,
Nattens hemlighet.

Kanske dock vid mina toner
Ljusa alfer lätt sig sänka
Ifrån drömmens regioner,
Att åt sömnen tankar skänka.

Kanske under nattens slöja
Hviskar du ett namn, hvem vet?
Drömmar, vågen I att röja
Hennes hemlighet?

Dröm i ro min ljufva tärna!
Sången tystne, jag skall ila
Från din boning. Nattens stjerna
Vinkar äfven mig till hvila,
Att din röst i drömmen höra,
Utan att du sjelf det vet.
Hvad du hviskar i mitt öra
Blir min hemlighet.

Guldregn.

Sommarsolen lockar
Rika blomsterflockar
Ur min trädgårds famn.
Bland de träd jag ansar
Ett med gyllne fransar
Frodas yppigt, guldregn är dess namn.

Långt dit bort på ängen
Lysa trädets hängen
När det står i blom.
Se hur guld det prålar
Nu, när solen strålar
På dess grenar! Hvilken rikedom!

Är det Zeus måhända,
Som vill återvända
Till sin Danaë?
Hvilar väl der under
Uti mina lunder
En prinsessa, någon fjettrad fé?

Sagans tid är ute,
Heldre då jag njute
Syn, mig mera värd!
Under trädets grenar
Gröna tufvan tjenar
Liten lockig pilt till hufvudgård.

Trädet honom lockat,
Se'n dess guld han plockat
Han till hvila gått.
Vinden breder öfver
Gossen, som han söfver,
Klasar, dem den lille sjelf ej nått.

Guldets skatter brinna,
Dolda makter spinna
Sina onda garn.
Snart du måste vakna,
Gyllne drömmar sakna,
Guldets blomma gömmer gift, mitt barn!

Namnsdagsblåsaren.

Nyss en tidig morgontimma
Rådstuklockan slog.
Ljuden än i luften simma
Och ur nattens tunga dimma
Dagen nyss sin första strimma
Öfver staden drog.

Öfver gator, torg och gränder
Tystnad ännu rår.
Vinden knappt en flöjel vänder,
Och i spisen gumman tänder
Hemligt några sparda bränder
För sin kaffetår.

Röken sig ur skorsten svingar
Tumlande ibland;
Redan åt dess högsta ringar
Solens gud sitt skimmer bringar
Då han sina fålar tvingar
Öfver österns rand.

En af Pindens varma bröder
Stiger från sitt berg,
Ifrån backarna på Söder,
Oboën mot axeln stöder,
Och i morgonsolen glöder
Kindens rosenfärg.

Morpheus och Apollo båda,
Täflande som bäst,
Vilja om hans hjerta råda,
Men han vandrar utan våda
Att vid toners klang bebåda
Dagens nya fest.

Trött och dufven snart han hinner
Till sin rätta ort,
Der den skönsta priset vinner
Och der hennes namn han finner,
Som i röda blommor brinner
Öfver löfvad port.

Klen musiken är, men vida
Snart hans rykte når.
En gestalt han nyss såg skrida
Här i morgonstunden tida;
Från i dag vid Fredmans sida
Namnsdagsblåsarn står.

Genom stadens trånga gränder
Ifrån Fröjas slott
Han odödlig återvänder.
— Men ej alltid så det händer,
Icke alla dina fränder
Dela samma lott!

Rosen.

(Af Pusjkin. Öfvers. från ryskan.)

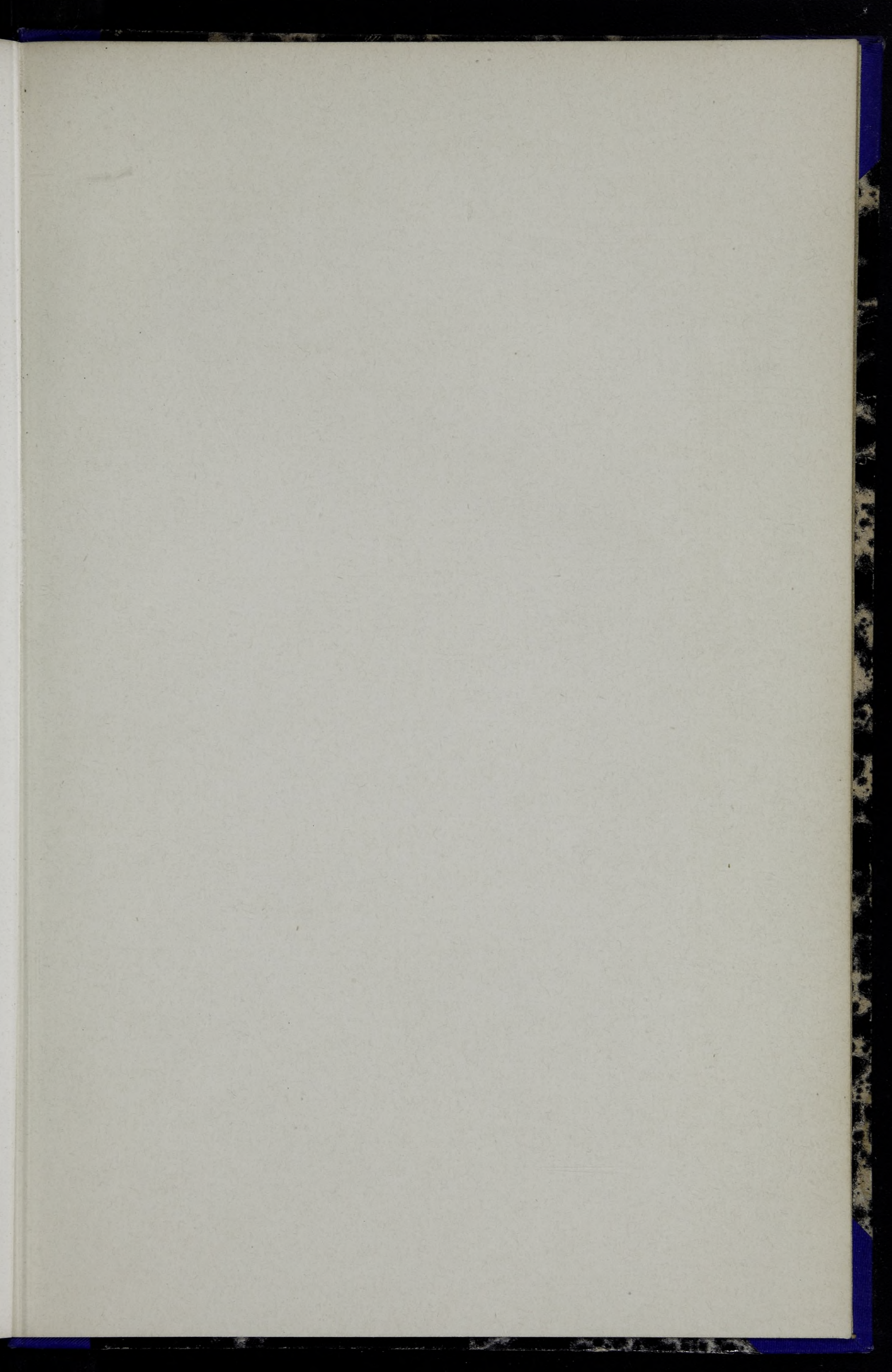
Fvänner kära,
Hvar är vår ros?
Den elfvan skära
Har flytt sin kos.
Säg ej: så flyktar
Vårt lifs behag.
Säg ej: så lyktar
Vår ungdoms dag.
Låt rosen hvila,
En vissnad vän;
Till liljan ila,
Hon blommar än!

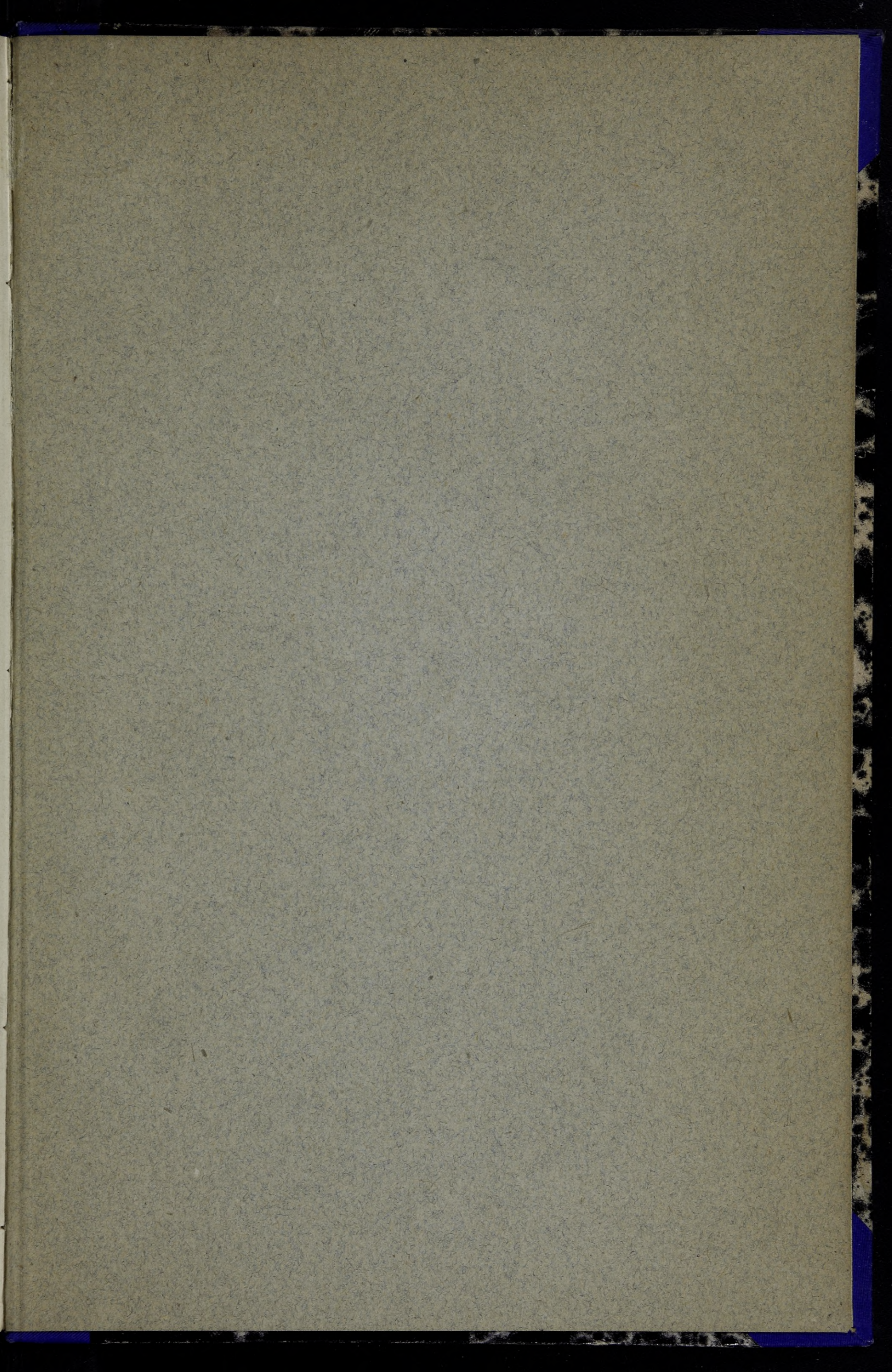
INNEHÅLL.

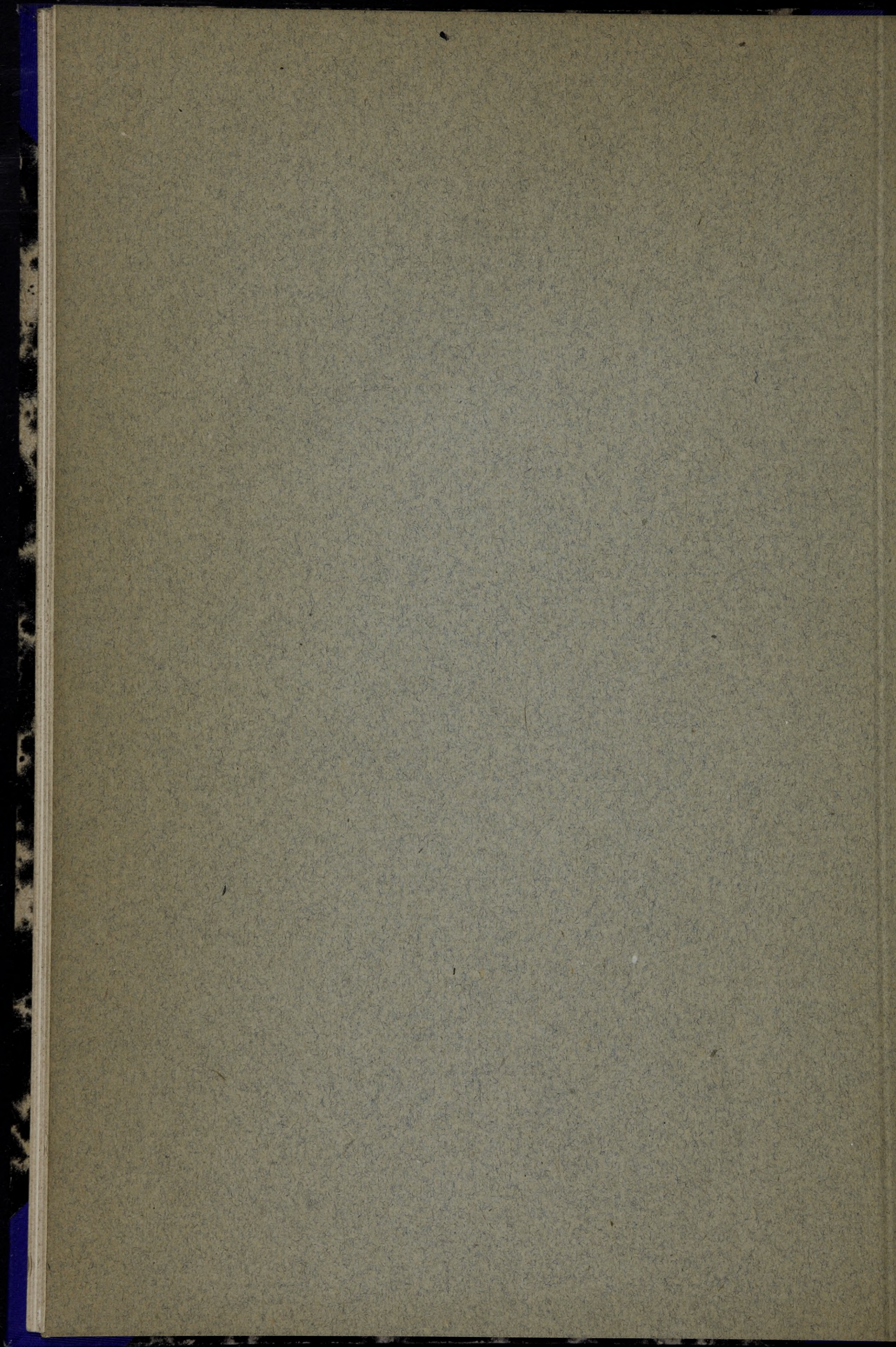
	Sid.
TILL CARL SNOILSKY.....	5
FÖRORD.....	7
DE TRE.....	11
EN SAGA.....	14
MIN LYRA OCH JAG.....	19
VÅR.....	21
ENSAM.....	24
SKADEGLÄDJE.....	26
JAGELLO.....	31
ARCIMBOLDUS.....	38
TILL DEN ADERTONÅRIGA.....	47
BÄCKEN.....	50
NUNNAN.....	54
EFTER NATUREN.....	58
SERENAD.....	62
GULDREGN.....	64
NAMNSDAGSBLÅSAREN.....	67
ROSEN. (Af Pusjkin.).....	71

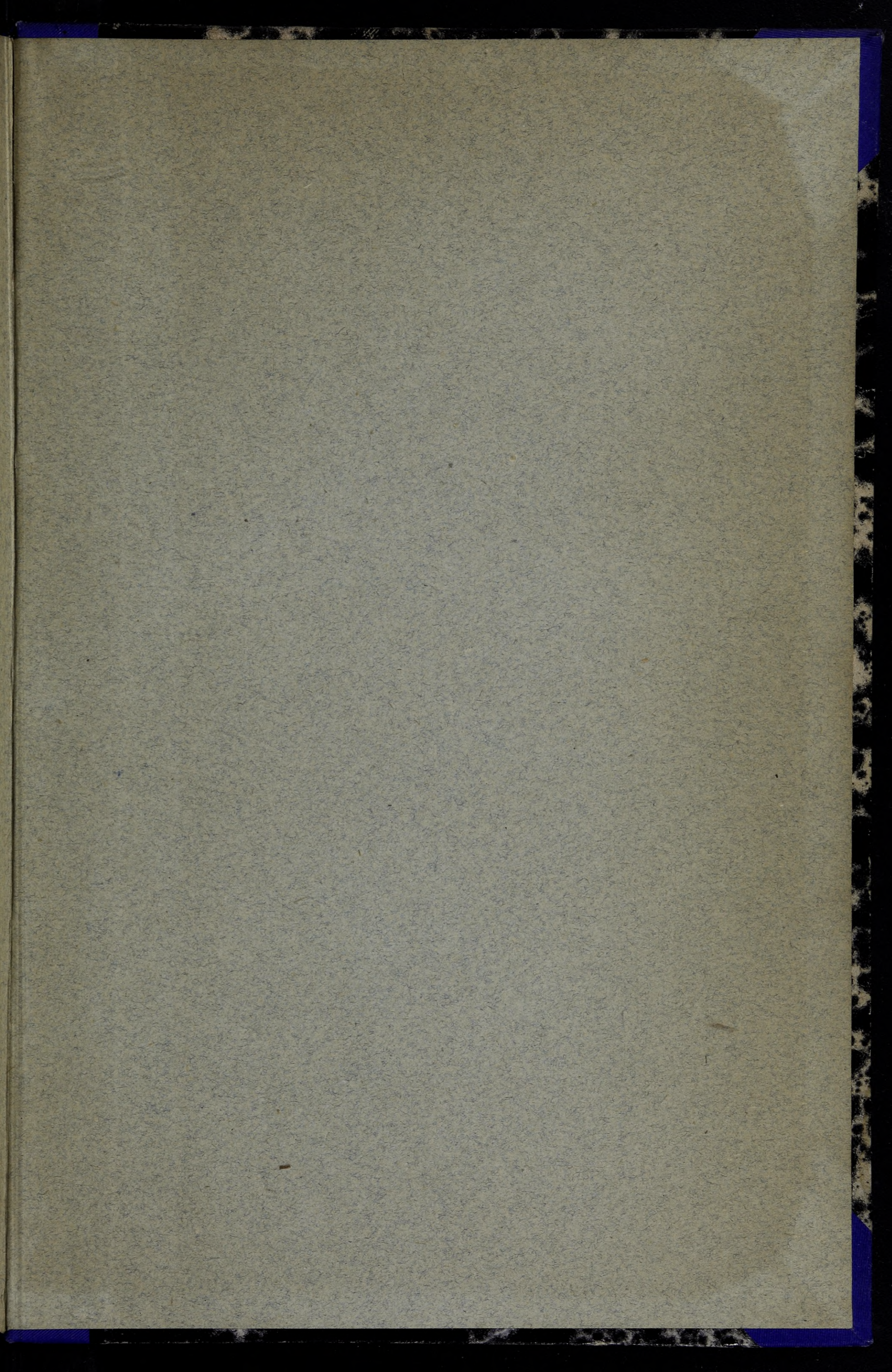

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401004108